

Efter at have gennemgaaet Forslaget har Udvalget vedtaget at indstille de til Gennemførelse, idet det dog maa anses for rettest, at Forslagets Gyldighed tidsbegrænses til en forholdsvis kort Periode af f. Eks. 2 Aar, da der maa herske nogen Usikkerhed med Hensyn til Forslagets økonomiske Virkning; bl. a. fordi Trafikken kan variere en Del fra Aar til Aar, særlig under de nuværende ustabile Forhold, og det hele Principskifte i Forbindelse med Islands forandrede Stilling desuden medfører, at Beregningen ikke har kunnet gennemføres med samme Sikkerhed som under andre Forhold. Efter Forløbet af en eller muligt to kortere Perioder forudsættes Taksten derefter fastsat for Perioder af samme Længde som de, for hvilke Købstadhavnens Takster er gældende, og underkastet periodisk Revision samtidig med disse Takster, idet det maa forekomme hensigtsmæssigt, at der haves en vis Bevægelsesfrihed med Hensyn til Taksternes Fastsættelse, og at Takstperioderne falder sammen med de for Købstadhavnene gældende.

Spørgsmaalet om at søge Myndigheden til at fastsætte Vareafgiften i Københavns Havn henlagt fra Lovgivningsmagten til Ministeren for offentlige Arbejder har tidligere været rejst og har bl. a. ogsaa været forelagt Rigsdagen, idet Regeringen ved det Lovforslag, som laa til Grund for Lov Nr. 384 af 8. Juli 1918, hvorved Vareafgiften i Københavns Havn blev forhøjet med 100 pCt., fremsatte Forslag om en Ændring i § 6 i Lov Nr. 109 af 29. April 1913 om Bestyrelse af Københavns Havnevæsen, hvorefter Afgiften skulde kunne fastsættes af Ministeren efter Forslag af Havnebestyrelsen.

Forslaget blev i de til Lovforslaget hørende Bemærkninger begrundet ved, at det, naar Ministeren i Medfør af Bestemmelsen i § 6 var bemyndiget til efter Forslag af Havnebestyrelsen frit uden nogen Begrænsning at udfærdige nye Takster for Benyttelse af Havnens Bolværker m. v., syntes overflødigt, at man var nødsaget til at søge Lovgivningsmagtens Medvirkning, hver Gang der maatte vise sig Trang til Ændring af Vareafgiften. Der blev derhos henvist dels til, at den i § 6 i det oprindelige Forslag til den citerede Lov om Bestyrelsen af Københavns Havnevæsen indeholdte Bestemmelse om en Maksimumsgrænse for Bolværkspengene paa Initiativ af vedkommende Landstingsudvalg blev strøget, dels til at den foreslaaede Ordning formentlig vilde være bedre i Overensstemmelse med det delvise Selvstyre for Havnen, der tilsigtedes indført ved oftnævnte Lov, ved hvilken der sikredes alle i Havnen interesserede Parter en fyldig Repræsentation i Havnebestyrelsen. Der henvistes endvidere til, at Indenrigsministeren (nu Ministeren for offentlige Arbejder), ifølge § 16 i Lov af 29. Maj 1868 om Købstadkommunernes Styrelse kan fastsætte nye Takster gældende for et Tidsrum af 5 Aar for samtlige Landets kommunale Havne efter i Forvejen at have indhentet vedkommende Byraads Betænkning, og at Ministeren for offentlige Arbejder paa lignende Maade hvert femte Aar fastsætter nye Takster for Statshavnene.

Under Lovforslagets Behandling i Rigsdagen kom imidlertid paa dette Punkt indbyrdes afvigende Opfattelser frem, idet det fra een Side den Gang ikke fandtes, at der var Grund til at afgive Rigsdagens Ret til at træffe Afgørelser angaaende Afgiftens Størrelse, medens der fra anden Side ikke næredes Betænkelighed ved at overlade denne Myndighed til Ministeren for offentlige Arbejder. Til Støtte for den sidstnævnte Anskuelse anførtes, at Lovgivningsmagten vanskeligt vilde kunne undslaa sig for at bevilge Havnebestyrelsen Forhøjelse af Vareafgiften, naar dette maatte blive nødvendigt, idet man ikke kunde lade en uretfærdig stor Part af Havnens Udgifter komme til at hvile paa Skibsfarten, og Havnevæsenet som en selvejende Institution ikke var i Stand til at faa et eventuelt Tab paa Aarsregnskabet dækket andetsteds fra. Da Handel og